„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionens Formand.

Alt af Nyheds-Interesse sendes direkte til „Danskeren", Blair, Nebr.

Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Viborg, S. Dak.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncen i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Samfundets Skoler.

Den 10. Dec. modtog jeg en Indberetning fra vore Skoler i Blair og Elk Horn, og da jeg mener, at disse Oplysninger burde kendes af alle Medlemmer af Samfundet, lader jeg dem herved gaa videre.

Trinitatis Seminarium og Blair College havde nævnte Dato 71 Elever, og der ventes flere, saa der er god Udsigt til, at Skolen vil blive fyldt ogsaa i Aar. Sundhedstilstanden paa Skolen er god. Grunden til Gymnastikhuset er lagt, og eftersom Pengene kommer ind til den Sag, bygges der videre.

Elk Horn Højskole

har 34 Elever, og adskillige flere er indmeldt, saa der er godt Haab om, at Antallet skal naa op til 50 til Nytaar. Iblandt Eleverne er der 7 Nykommere fra Danmark og Udsigt til flere. Ogsaa der er Sundhedstilstanden god.

At disse Meddelelser vil glæde alle oprigtige Samfundsvenner, tvivler jeg ikke paa; men saa maa jeg vel ogsaa have Lov til at minde os om

Vore Pligter:

Vi haaber jo alle, at Skolen i Elk Horn saavelsom Blair College skal være i Stand til at bære sig selv. Men Præsteskolen, som jo ingen andre Indtægter har, maa bæres af Samfundet. Og det er i Virkeligheden Samfundets første og største Mission, selv om mange ikke kan fatte det. Samfundet har jo ogsaa gennem sine Repræsentanter paa Aarsmødet kaldet Præsteskolens Lærere og bestemt deres Løn. Prof. P. S. Vig er lovet en Løn af 800 Dollars og 100 Dollars til Bolig. Rev. J. N. Lenker D. D. skal have 800 Dollars. Skolebestyreren, Pastor Kr. Anker, er kaldet med en aarlig Løn af 800 Dollars og fri Bolig.

Samfundet har igennem sine Repræsentanter paa Aarsmødet endvidere bestemt, at disse Penge, saavelsom Penge til Vedligeholdelsen og Skolens Bygninger, skal indsamles ved Subskription i Menighederne. Samtidig paalagde Aarsmødet Skoledirektionen at indsamle disse Penge og drive Skolerne i Aarets Løb. Men skal vi drive Skolerne i Overensstemmelse med Aarsmødets Vedtægter, da maa alle Menigheder og Præster gøre deres Pligt med at indsamle Pengene hver i sin Kreds. Det er ogsaa en Aarsmødebestemmelse, at vi alle skal gøre det. Hvem, som nu undlader dette, han ringeagter Aarsmødets Bestemmelse og foraarsager, at Samfundet gaar i Gæld. Direktionen har gjort sin Pligt i saa Henseende. Vi udsendte allerede tidlig paa Sommeren Lister og Cirkulærer til alle Menigheder og Præster, hvor vi, efter at have mindet om vor kristelige Pligt og fremholdt Sagens Nødvendighed, henvendte os til den enkelte i følgende Ordlag:

„Vi henstiller derfor til Dem:

1. At De saavel privat som i Menighedens Forsamling taler et varmt Ord for denne for vort Samfund saa vigtige Sag.
2. At De — om muligt — strats tager fat paa Arbejdet ved at sætte de medsendte Lister i Cirkulation.
3. At De — saa vidt muligt — bliver færdig med denne Subskription senest den 15. August.
4. At De under alle Omstændigheder senest den 1. September indberetter Udfaldet af denne Subskription til Direktionsformand Pastor J. J. Kildsig, 520 Lafayette Ave., Racine, Wis. Et Brevkort til dette Brug medfølger.
5. At De — om muligt — faar et Bidrag af alle konfirmerede Medlemmer.
6. At De giver alle Kirkebesøgende en Lejlighed til at være med i dette Arbejde.
7. At der — om nødvendigt — ogsaa gives Søndagsskolen en Lejlighed til at bringe et Offer til denne store Sag."

Men Resultatet af denne Henvendelse er, at indtil Dato, er der kun 18, som har fundet det Umagen værd at tilsende mig det Postkort, som medfulgte med min Adresse paatrykt. Jeg ser af Kvitteringerne i „D. L. K.", at der er indkommen en Del Penge til Lærerløn, men Summen er forbavsende lille i Betragtning af, at hele Summen nu burde have været indkommen. Hvad skal vi gøre, Brødre? Skal vi lade vore Lærere, som vi selv har kaldet, sulte, indtil vi kommer i Tanker om at gøre vor Pligt? Skal Direktionen gøre Laan og betale Renter af samme? Skal vi lade det gaa „Dovne-Mads"s Gang indtil Aarsmødet og saa meddele, at Lærerlønskassen som sædvanligt har forøget Samfundets Gæld med ca. 1500 Dollars? Eller skal vi slaa os til Ro med, at „vort Folk har Penge nok", og at „Guldet og Sølvet tilhører Herren, han lader det nok tilflyde os i rette Tid"?

Skulde vi ikke hellere stamme os og komme ihu, at den døde, den forsømmelige, den ligegyldige vil ingen hjælpe — end ikke Herren.

Hertil vil nogle maaske svare: „Det er ikke ved Penge, ikke ved Magt og ikke ved Styrke, at Herrens Sag skal fremmes, men ved vor Guds Aand." Det er ganske rigtigt. Men vi maa vel ihukomme, at det er ikke Guds Aand, der leder os til at være efterladne i den Guds Gerning og Husholdning, som er os betroet. Guds Riges Pengesager maa forvaltes med lige saa stor Troskab og Dygtighed, som de aandelige Ting. Lad mig spørge: Man en Forretning kan bestaa, hvor der vises en saadan Sløsethed, som der er udvist i denne her omtalte Sag?

Direktionen udarbejdede en Ligning og meddelte hver Menighed, hvor meget det kunde blive dens Part at yde i Forhold til det Antal konfirmerede Medlemmer, som den selv har opgivet, at den har. Er der nogen, som opgiver flere Medlemmer, end der i Virkeligheden er aktiv til Stede i Menigheden, da er det en Sag, som ikke kan lægges Direktionen til Last.

Det er en let Sag at gaa til Aarsmøde og bevilge Penge og saa gaa hjem og give Bestemmelsen en god Dag. Det er at bevilge Penge af andres Lommer.

Den Undskyldning, at man har et eller andet for i Menigheden, som hindrer Indsamlingen af Lærerløn, er i Reglen kun en egen Maade at afvise Sagen paa. Jeg har ikke store Tanker om de Mænds Nidkærhed, der med en god Samvittighed kan være med til at ødelægge det Samfund, de tilhører, ved at føre det i Gæld, idet de ikke er villige til at bære deres Del af Byrden, der dog for Guds Folk burde anses for en hellig Pligt og en velsignet Anledning. Den Udflugt, at man bryder sig ikke om at gøre noget for Indsamlingen af Lærerløn, fordi man har ikke faaet den Mand eller de Mænd til Skolen, som man ønsker, er i Virkeligheden kun et Udslag af Partiaanden, som ethvert Samfundsmedlem burde skamme sig ved at udtale. Fordi enkelte ikke har faaet deres egen Villie igennem og faaet deres Mand til Skolen, er det derfor Ret at undlade sine Pligter og derved føre Samfundet i Gæld?

Dette Ord til Overvejelse er sagt i Kærlighed til Samfundet og til Brødrene. Jeg tror nemlig paa, at man kan not have Kærlighed til en Broder, samtidig man siger ham Sandheden. Og naar jeg har udtalt mig saa bestemt, som jeg har, saa er det, fordi jeg al Tid har været bange for Ligegyldighed i Pengesager, saavel i Guds Menigheds Anliggende som i privat Husholdning.

Med broderlig Hilsen

J. Kildsig.

520 Lafayette Ave., d. 18. Dec. 02.

Kritik.

Hvad er Kritik? Jeg spørger ikke, hvor findes den, eller hvem benytter den? thi den findes i alle Samfundslag og benyttes af alle, mest af dem, som har mindst Ret til at benytte den. Den sidste Sætning udtaler, at Kritik er ikke hver Mands Sag med Rette. „Kritiken, som den først var indført af Aristoteles, var ment som en Regel og Rettesnor til at dømme rigtig og godt." Er alle nu i Besiddelse af Evnen dertil, da er Kritiken jo ogsaa berettiget for alle; men mangler denne Evne, da mangler ogsaa Berettigelsen. Ethvert Fag har naturligvis sin Mester, og Mester i et Fag er ikke Mester i et andet, omend han er not saa dygtig; og saaledes ogsaa med Hensyn til Kritiken. En, som har Retten til Kritik paa et Omraade, har det naturligvis ikke paa ethvert.

Forudsætningen for Kritiken er altsaa en vis Autoritet d. er: Fuldkommen Indsigt og Dygtighed i den Sag, man vil behandle, hvor alt ens eget træder i Baggrunden, og kun Sagens Vel kommer i Betragtning.

Men i den uberettigede Kritik møder man netop det modsatte. Ens eget „Jeg" træder i Forgrunden, medens Sagens Vel maa rette sig efter og baseres paa min Anskuelse og Betragtningsmaade. Eks.: Den mest lovløse og usthrlige forstaar bedst, hvorledes Lovene skulle være og Samfundssagerne styres — til egen Fordel naturligvis. Barnet, der nægtes sit Forlangende af Forældrene, mener naturligvis, at det er en forkert Maade, Forældrene stiller sig paa overfor deres Barn. Og for at rykke det praktiske lidt nærmere: den, som staar udenfor Kirke og Menighed, finder saa meget upassende og forkert hos Menighedsmedlemmerne; den, som staar i Menighed og Kirkesamfund, men tager saare lidt aktiv Del i Arbejdet, forstaar heller ikke alle de styrendes Handlemaader, og finder saa meget af det altsammen upassende og urigtigt, o. s. v., o. s. v., paa mange andre Omraader. Den, som gør mindst, fordrer mest. Den, som forstaar mindst, kritiserer mest. Denne Slags Kritik er som oftest den uberettigede og en nøgen Kritik, som kun taler om, hvordan det ikke skulde være, uden at forstaa, hvorledes det skulde være.

Men er der ikke en berettiget Kritik? Jo, og den berettigede Kritik er nødvendig, og den er ikke alene for at sige os, hvad en Sag ikke er, men ogsaa hvad den er; og med Hensyn til ens egen Person, ikke alene hvad vi ikke er, men ogsaa hvad vi er. Dette gælder baade paa det intellektuelle og det aandelige Livs Omraade. Den sande Kritik virker opdragende og er nødvendig for Opdragelsen. F. Eks. hos Forældre overfor deres Børn. Her er Kritiken nødvendig. Jeg taler altsaa med den Forudsætning for Øje, at der virkelig er Mangler ved Barnet, som skal og bør kritiseres; men paa den Maade, at det faar at vide, hvad det er, nemlig Barn i Hjemmet med alle dertil hørende Privilegier, men som saadan er der det og det, som ikke harmonerer her, og som altsaa maa fjernes. Hvor der ikke er Syn for Barnets Fejl, mangler ogsaa Kritiken — den berettigede — og som saadan bliver Opdragelsen mangelfuld. Paa det kristelige Omraade gør det samme sig gældende. Og nu er der vel ingen, som vil sige, at der ikke er Kritik not paa dette Omraade? jo, sikkert er der not af Kritik hos kristne Brødre og Søstre overfor hverandre, men hvor megen af den Kritik er berettiget? Og her gælder den samme Regel, at Kritiken er nødvendig til den kristelige Opdragelse; thi Forudsætningen er der, nemlig Mangler og Fejler, som burde fjernes eller rettes. Men hvem er berettiget til at øve denne Kritik? Vi kan ikke svare: den, som selv er udenfor det Omraade at blive kritiseret — altsaa den fuldkomne; thi han findes ikke; men vi kunne maaske svare: den, som lever i grundig Selvkritik. Og her gælder den samme Regel, som jeg paaviste hos Forældre overfor deres Barn, at man viser og paapeger, hvad en Kristen er, nemlig en Arving til Herligheden, et Barn af Helligheds og Herlighedens Gud, vor og Jesu Kristi Fader, og som saadan er der det og det, som ikke harmonerer dermed. Og som før bemærket, den berettigede Kritik har kun Sagens Vel for Øje og altsaa — anvendt paa dette Omraade — men kritiserer sin Broder og Søster med deres bedste Vel for Øje — og ikke som den uberettigede Kritik, der vil kritisere for at hæve sig selv paa andres Bekostning, som selv mener at ophøjes ved at dadle det mangelfulde og forkerte hos andre. Den berettigede Kritik møder man jo i alle Senebrevene til Menighederne. Og Tonen er omtrent som saadan: ikke os, ikke os; men for Sagens, for eders eget Vel. Og læse vi frembelds Herrens egen Kritik over de syv Menigheder i Lilleasien, som bliver vist Johannes, da gør den samme Regel sig gældende: „Jeg ved dine Gerninger, og dit Arbejde og din Taalmodighed osv. — men jeg har dette imod dig — og her er Kritiken — tom derfor ihu, hvorfra du er falden, og vend om osv." (Aab. 2, 1 flg.). Altsaa den kristelige Kritik er nødvendig, ogsaa i vore Dage; men den er derfor ikke al Tid berettiget. Nu ligger jo Kritikens Styrke i den Sags Svaghed, som kritiseres; men er det ikke Kærlighedens Aand, som aander Kritiken, da taber den sin Styrke — ja er end ikke berettiget, omend der maaske kan være nogen Sandhed i dens Paastand. Og her kommer endnu et Moment i den berettigede Kritik, nemlig, at man kritiserer en Ting efter sin egen Anskuelse og Betragtningsmaade; men er den forkert, da bliver jo ogsaa Kritiken det, og der er maaske slet ikke den Mangel eller Fejl ved Modpartens Anskuelse eller Sag, som man paaviser, og det virker altsaa ikke til den rette kristelige Opdragelse. Og intet virker saa nedbrydende paa Broderskabet i den kristne Menighed som den uberettigede Kritik; men det er jo lettere at kritisere en anden, end det er at paaskønne ham, men det sidste maa ikke forsømmes, selv om det første ikke glemmes.

C. Krogh.

Hjemrejsen.

Ved et Badested mødtes en Morgen to syge Damer. Den ene stod netop i Begreb med at rejse derfra. Hun blev tiltalt af den anden, en tilsyneladende meget lidende ung Dame, paa følgende Maade:

„De synes at føle Dem meget lykkelig i Dag, Fru Mert."

„Ja, jeg er i Dag saa glad som en Lærke. Dette er heller ikke saa underligt; jeg skal rejse hjem. Jeg ønsker inderligt, at Deres Helbred maa forbedres, Frøken Hann. Jeg frygter dog for, at De er baarligere i Dag end forhen."

„Ja, min Sygdom gør virkelig raske Fremskridt, Fru Mert," lød det rolige Svar. „Jeg kan næppe vente, at der skal blive Forandring til det bedre med mig."

„O, tal ikke saaledes! Deres Tilstand gør mig virkelig ondt," sagde den deltagende Frue.

Frøken Hann saa op med et Smil, og hun bad sin Veninde om ikke at bekymre sig for hendes Skyld. „Jeg føler mig ikke ulykkelig," sagde hun efter en Stunds Forløb. „Jeg har meget større Grund end De til at føle mig lykkelig; thi jeg gaar snart til det evige himmelske Hjem."

„Ja, jeg forstaar det," svarede Fru Mert: „men Døden er dog saa forfærdelig, at jeg umulig formaar at tænke paa den."

„Ja vist, Døden er en forskrækkelig Konge; den er Syndens Løn. Men for dem, som tror paa Jesus Kristus, og som har faaet Livet i ham, er den ikke mere forskrækkelig."

„Jeg vilde saa gerne at jeg kunde se Sagen paa samme Maade som De, kære Frøken. Jeg tilstaar oprigtig, at om Døden i Dag skulde overraske mig, saa vilde det ikke foretomme mig, som om jeg skulde hjem, men snarere som om jeg skulde gaa ned i et aldeles fremmed Land. Jeg begriber ikke, hvorledes et Menneskebarn kan glæde sig derover."

„Maaske jeg skal være Dem behjælpelig med at fatte det. Maa jeg spørge Dem, hvorfor Tanken om Hjemrejsen er saa behagelig for Dem."

„O, hvorledes kan De spørge om noget saadant?" svarede Fru Mert. „Jeg har været borte saalænge fra mit Hjem, fra min Mand og mine Børn. Hvor glad er jeg ikke nu, at jeg i den fredfulde Bolig skal faa Lov at være sammen med dem! Intet er saa lifligt som Hjemmet."

„Ja, deri har De fuldkommen Ret," svarede Frøken Hann, „og De maa visselig bedre kunne forstaa, hvorfor jeg fryder mig saa meget over min Hjemrejse. Mine Skatte er i Himmelen. Min bedste Ven er der, min Gud og Frelser. Der er Kilden til de reneste Glæder og de herligste Forhaabninger. Alle mine kære, som er gaaet foran mig, finder jeg forsamlet der. Der skal ikke være nogen Nød eller Sygdom; ingen Mislyd skal høres i de himmelske Toner. Der skal ogsaa jeg istemme de Forløstes og Saliges Lovsang og prise min Frelser, fordi han har forløst og saliggjort mig og ført mig til det rette Hjem. Der skal alle Smerter og alle Bekymringer stilles, og enhver Sjæl skal nyde fuldkommen Ro. — Hvorfor skulde jeg ikke føle mig glad og lykkelig ved at komme did?"

„Men er dette ikke for meget for saa syndige Væsner, som vi er? Jeg har vel anstrængt mig for at føre et retfærdigt Liv, men jeg tilstaar —."

„Ogsaa jeg, kære Veninde, er født med en syndig Natur og har intet at rose mig af for Gud; men min Frelsers Kærlighed, som er aabenbaret, har draget mig op af Syndens dybe Dynd. Tro paa Jesus Kristus, som har baaret ogsaa Deres Synder. Han har ogsaa for Deres Vedkommende taget Magten fra ham, som havde Dødens Vælde. For alle, som ved en levende Tro er forenet med Jesus, er Døden ikke saa forskrækkelig. Vel er der mange Besværligheder; men ligesom De ikke ved Tanken om Deres forestaaende Rejse tager Hensyn til Støv eller Møje, saaledes kan ogsaa jeg med fuld Fortrøstning gaa min besværlige Vej; thi Maalet er herligt."

Fruen blev i sit Hjerte dybt rørt af disse Ord fra den nær Døden staaende Syge. De maatte dog nu stilles fra hverandre.

Da Fru Mert en Tid derefter blandt Dødsanmeldelserne læste Navnet Bertha Hann, kunde hun sige: „Jeg ved, paa hvem jeg tror;" thi hun havde fundet Frelse og Fred i Lammets Blod, og hun udraabte nu: „O, hvorledes skal jeg vel en Gang kunne takke hende, som viste mig Livets Vej!"

O, Du, som læser dette, er Du kommen ind paa denne Vej?

„Evgl."

Fra den synske Vækkelse.

Ved Th. Lund.

Der var i den Tid mange Familier, som ved deres aandelige Kristenliv kom til at danne smaa, grønne Oaser midt i en stor og tør Ørken.

Vi kan blandt andet nævne Anders Larsens Hjem i Margaard i Gamborg Sogn. Anders Larsen fødtes 29. April 1801. Efter at han havde liggeet 2½ Aar som Soldat i København fæstede han 1825 efter sin Stedfader, Rasmus Madsen, sin Fædregaard, der var opbygget 1788. Anders Larsen havde 15 Børn. De gik aldrig i Almueskolen. Han læste selv med sine Børn, mødte med dem til Eksamen i den offentlige Skole, og det viste sig stadig, at de blev regnede blandt de øverste. Alt som Børnene voksede til, afløste de Tjenestefolkene i den velbrevne Gaards Drift.

Den Lærebog, som Anders Larsen og de fleste af Forsamlingsfolket satte øverst af alle, var Erik Pontoppidans „Sandhed til Gudfrygtighed udi en Forklaring over Luthers liden Katekismus 1737".

A. Larsens Sognepræst, Høgh, trævede Balles Lærebog. Med denne Lærebog vilde Anders Larsen ikke have at gøre.

I et Brev af 14. Maj 1828 opgav han for Bistop Plum efter dennes Anmodning Grundene, hvorfor han ikke kunde have med Balles Lærebog at gøre. Den indeholder falske og farlige Lærdomme paa flere Steder, hvoriblandt er § 2 i det tredie Kapitel, hvor der staar: Den almindelige Fordærvelse hos Mennesket bestaar fornemmelig deri, at de ikke bruge deres Forstand til sund Eftertanke. Endvidere hedder det i samme Kapitel: Midt i Fordærvelsen, som er kommen over alle Mennesker, har Gud dog sørget for, at der maatte blive en herskende Attraa efter Lykfalighed tilovers i vore Hjerter, som ikke tillader os at være ligegyldige i Hensende til vor egen Velfærd. Dene Sætning er ligeledes falsk og stridende mod Guds Ord.

Fred. Nygaard.

Besøg paa den nye danske Skole i Racine Wis.

(A. J. Dahm).

For ganske nylig har jeg fire Gange besøgt det nye danske „M. Luther College" i Racine, Wis., og jeg har hørt paa Undervisningen der.

Skolebygningen er smuk og udmærket solid. Alt indvendigt gør det aller bedste Indtryk. Klasseværelserne og Beboelsesværelserne er udmærket vel indrettede og udstyrede med Inventarium af bedste og hensigtsmæssigste Slags, og Undervisningen er meget god og i Overensstemmelse med Kristendommens Grundsætninger. Dog erfarede jeg, at der var en Times Religionsundervisning mere om Ugen i hver Klasse. Al Undervisningen meddeles i det engelske Sprog med Undtagelse af Religionsundervisningen og Undervisningen i dansk Sprog og Literatur. Der er tillige den bedste Anledning for Mennesker, der er komne fra Danmark for kort Tid siden, til at lære at læse, tale og skrive Engelsk paa kort Tid. Unge Karle og Piger, der intet har at bestille i Vintertiden, gør allerbedst i at tage Ophold paa en af vore Skoler, da de der faar den bedste Anledning til at lære noget, der vil gavne dem for hele Livet, og da de kan faa baade Kost, Logi og Undervisning der lige saa billigt eller maaske billigere end paa Boardinghusene i Byerne. For Kost, Logi og Undervisning og andet betales betales 15 Dollars om Maaneden.

Paa samme Tid, som Skolen i Racine giver den mest hensigtsmæssige Undervisning for Mennesker, der er komne fra Danmark for kort Tid siden, er den ogsaa en saare hensigtsmæssig Skole for dem, der ønsker i Fremtiden at blive Lærere og Lærerinder i den amerikanske Børneskole, eller dem, der vil forberedes for Universitetsstudier, samt for dem, der vil blive Forretningsmænd eller andet lignende.

Vi danske har Grund til at glæde os over, at Skolen i Racine er kommen i Gang; thi i denne By og dens Omegn bor der jo en Mængde Danske, der har Børn, som behøver haardt at komme under den Indflydelse, der udgaar fra en saadan Skole, og desuden er der jo en hel Del unge baade her og der i Racine, Chicago og andre Steder i Nærheden, som trænger til den Undervisning, der kan erholdes paa nævnte Skole. Ovre i Staten Michigan bor jo ogsaa mange Danske, og de unge blandt disse faar nær til Skolen i Racine.

For ganske kort Tid siden hørte jeg en amerikansk lutherst Præst sige i et offentligt Møde, hvor flere Præster og en Del andre var forsamlet, at de offentlige Højskoler her i Amerika er gennemtrængt af Vantroens Aand (Panteismen og Naturalismen). Ja, dette vidste jeg nok. Nu bekræftede nævnte Præst, der er vokset op her i Amerika, det. De religionsløse Børneskoler her i Amerika, hvor vantro unge Mænd og Kvinder undervises, hjælper ikke Børn til at blive hos Kristus; men de foraarsager hellere, at Børn kommer ud af deres Daabspagt og længere bort fra Kristus.

Højskolerne, der er Fortsættelsesskoler af Børneskolerne, er virkelig i Almindelighed gennemtrængte af Vantroens Aand. De, der har gaaet paa Højskolerne og paa Universiteterne, er meget vanskelige at vinde for sand og levende Kristendom. Vore unge Danske behøver Uddannelse; men vi kan ikke anbefale dem at søge denne ved amerikanske Højskoler og Universiteter. Derfor ser vi med Glæde, at gode Læreanstalter rejses her og der blandt vort Folk, bare vi faar Garanti for, at man paa disse Anstalter vil bøje sig for de guddommelige Sandheder, som disse er fremsatte i den hellige Skrift.

Nu har vi Skolen i Blair, Skolen i Elk Horn og Skolen i Racine. Ved disse tre Skoler, der alle er gode, vil man lade Sandhedens Aand raade. Der er mere end not af unge Danske til at fylde disse Skoler Aar efter Aar. Saafremt man al Tid vil sørge for at holde troende Lærere ved nævnte tre Skoler, saa vil fra disse udgaa Strømme af Velsignelse rundt om blandt vort Folk i dette vort Land, der er saa materialistisk, og som misbruger Guds Gaver saa meget af den Grund, at Vantroen har faaet saa stor Magt blandt Folket. Grunden til, at Vantroen har saa stor Magt, er denne, at kun saa faa af Landets Folk faar lært den kristelige Børnelærdom i